

REGÉLO.

Pesten csütörtökön november 14^{kén} 1839.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helybe képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is valhatnak példányt. A folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

Jobb rész győzelme.

„Nem röffel kereste ám ős apád azon czimerlevelet, melly ott a' tükör mellett diszlik; 's azon kard a' fogason, melly számtalanszor füstölge török vértől, hű tanúja, miképen utódjai hős nevére homályt soha sem vontak. És te rossz gyermek! akarnád a' Hősvári nemzetséget meggyalázni? te, kinek ajkad még csak nem is pelyhesedik, 's fejed lágya jó formán be sem nőtt. Mert ha jó anyád hűségében kételkedném, könnyen azon gondolatra vetemülhetnék, hogy nem az én testemből való test és csontomból való csont vagy!” — Illy okoskodással akará nemes vitézfalvi Hősváry uram — ki ha nemzetsége előneve nélkül olvasná e' sorokat, talán velem is párviadalt vivna — a' balítéletek testesült tárháza, Lajost, fiját, kinek szándéka, kereskedőséget választni életnemül, tervéről, mint nemesi kiváltságaival homlok-egyenest ellenkezőrül lebeszélni.

Lajosunkat még nyolcz éves korában, egy nyilvános próbatét alkalmával, ajánló külseje, ügyessége annyira megkedvelteté Sz** báróval, ki L** helységnek, Lajos szülő földének, szinte $\frac{4}{5}$ részét birta: hogy magához vevén, hasonló fijával együtt neveltetné. — Sz** egy vala korunk szellemével haladó magnásink közül; 's jellemeit érintendő, elég legyen csak azt említnem, hogy Hitel, Világ valának kedvencz olvasó könyvei 's vezérei a' gyakorlati életben. Tizennégy éves koraig élvezé Lajos lelkes gyámjának jótékonyágát; 's e' szerencsés helyzet, gondolkozásának millyen irányt adott, kiki gondolhatja. Ez év ragadá-el az ifjú bárót, 's atyja is hirtelen gutaütés következtében csak hamar követé egyetlen fiját, 's korán hunyt hitesét; Lajost pedig az illető örökösök némi csekély ajándékkal elbocsáták. — Kinek vágyai helyzete szűk körét tülesapongják, az bátran tör elő; 's ha lelki ereje nem küzdheti is le kétes sorsa akadályait, önérzete még is szelidíti keblének szilaj fájdalmát.

Lajos búsan indult haza; az ősi lak rég meszelt falai szomorúan szürkültek elébe; kiálló szarufái leiket rázó jelenet valának, 's a' fájdalom, mellyet mult, jelen, jövő költének keblében, hő könyvekben olvadt-föl.

Ő nem akarta állatilag keresztültespedni életét; szándéka használni másoknak 's magának; 's jól tudván, miképen ősi érdem, czimer-levél, sem anyagi sem szellemi hiányt nem pótolandnak; látván milly fontos ága honi jóllétünknek a' kereskedés; mint kezd ez jobban jobban virágozni; ez eszmével annyira honos lön, hogy végre elhatározá, kereskedő lenni; melly szándékát nyilvánítandó nyeré atyjától a' fennebbi választ. Beszéljük kezdetét.

„Lásd! a' szolgabíróval csak komázom; az alispán pedig lőrinczi, debreczeni szabadságban is a' vásár szeme láttára ölelt, és csókolt-meg, kedves Józsi bátyjának nevezvén. — Na, az igaz, hogy mult restauration ki is maradt volna, ha én nem teszek egy fordítást. Bezzeg nem teszi ám ezt Demeter gazdával — folytatá öntetszéssel, bajszán egyet penderítve — nemes Hősváry uram, kinek kereskedésről fogalma csak a' kova- 's favilla-árus helybeli görögnek boltjaig terjedt.

A' heves vitának, mennyire fiúi tisztelet engedé, az lön vége, hogy Lajosunk, új pályájára indulandó, mindenét összeszedé, 's bucsút vön az apai laktól. — Bucúzunk-el mi is nemes Hősváry uramtól! hagyjuk vérrel szerzett, de fájdalom! arasznyira keskenyült ősi birtokán, a' multnak édes emléken ábrándozni. Ő még sok tiszt- 's követválasztáson — mellytől mint pór a' medvés olasz-
nak járásától szokta éveit számítani — fontos szerepet játszott; meggyőződését még sokszor eladta pohár borért, 's ilyenkor mindig keservesen emlegeté a' rossz fiút — mint mondani szokta — hogy hasznát nem veheté.

Az őszi hosszú estéken, midőn még félig ért korában leböngézett gerezdeinek savanyús levét zöld kancsóbul szürcsölgeté, örömszikkasztó szemekkel regélé sógor- szomszéd- koma-körben, mint futamtatá-meg csak kevesed magával egyik vagy másik tisztválasztáson az ellenfélnek néhány száz emberét; mint tevé-meg e' vagy amaz alispánt; mint emelte-föl vagy ránczigálta-le egyik vagy másik szolgabíró; 's vigan dudolgotá az utósó tisztválasztási dalt. Vessünk egy pillantatot a' vétek 's erény gyűlpontjára, honi fővárosunkra.

* * *

Mult télen Sziklavárinál házi multság vala. Hét óra már elmúlt, 's a' vendégek közül egy sem hibázék. Divatos keringőinken tarka vegyületben kigyózkodt a' vidám tánczosok fürge serege; 's az egyetemes vigság magamat is — ki a' háznál különben is ott-honos valék — szinte tulságossá tön. Szégyenemre legyen mondvá — bár fővárosunknak harmadik éves lakosa vagyok — nem ismerék lényt, kinek vére nevem hallására lassú habzásban jőjjön szive

alatt, 's e' gyalázatot letörölendő, föltevém ma hódítani, 's talán — mi nálam nem ritkaság, mert szépeinknek általános tisztelőjük vagyok — hódolni is. Az alkalom, tervemet segíteni ajálkozik; mivel vigalmakban, legyenek azok nyilvánosok vagy háziak, sok szövetség létesült már, ha nem is egész életre. Ideálom' — éjjel szemek, szüz szemérempir-borította téjhab-arcz, közép karcsú termet, vidám kedély — a' kellemes T** Nancsiban föltalálám; 's nem vala egyéb hátra, mint elővennem azon fordulatokat, cseleket, szemnyilak, csókesákány, mosolygás fringia 's a' t. fegyvereket, mellyek a' viadal illy nemében győzelemmel kecsegtetnek. Hozzá kezdék a' táborozáshoz, 's bár kedvemre éppen nem vala, hogy a' kedves hölgyet, mint árnyék testet egy kellemes külsejű 's csinos társalgású ifjú körzé; de gondolva miképp' édesb az élvezet 's dicsőbb a' győzelem, ha küzdés után lehet kivívni pályabérünket, csüggedetlen erővel, szakadatlan tüzzel folytatám csatámat.

Mint villám lobbant-el egyszerre a' tűz; erőm, mint szél ütöt-té, elhagyott; gépelyileg támolygék egy benyilóba, átkozva a' sorsot, melly martalékaul tüzendő itt is lesujta vas karjával.

Igen is; mert a' házi kisaszszony különben ezüst csengésű szava most vész-harangként zugá fülembe: „Nancsi menyasszony.”

„Kegyed viselete előbbi vig szeszélyével egész ellentétben áll!” — e' szavakkal közelite felém az emlitem ifjú. — „„A' szenvedő csak helyre vár, meghalni, hol kíván “ — válaszolám fásultan.

„A' szenvedés csak kis lelken diadalmaskodik, míg az erőteljes lélek daczol, mint nap a' tornyos fellegekkel, sorsa csapásával, 's előbb utóbb fényes győzelem a' pályabér!” — folytatá.

Az ifjú mély lélektani tapintattal bira, 's kimélő fordulattal ada más irányt beszédének. Bámulám jártosságát a' politikai ügyekben, józan belátását legszövényesb esetekben, mérsékletét évei daczára, mint jártosságát különféle nyelvekben. Majd honunk állását vevé puhatolás alá; törvényeink, gazdálkodásunk, kereskedésünk hiányait, emeltyűjét, váltó-törvény szükségét olly alaposan, olly hévvel rajzoló, hogy mindig ohajtám: vajha félbe ne szakasztaná!

E' lelkes ifjú, kinek kellemes külsejét szép lélek diszesbíté, kit fölmutaték — sem diplomata, sem dicasterialista hanem kereskedő vala; kinek hűsége, pontossága annyira megnyeré T** nagy kereskedő kedvét, hogy saját költségén a' bécsi ösztömvé-szeti intézetben taníttatná, hol magát derék kereskedővé, a' gyakorlati életben pedig lelkes honfivá 's értelmes polgárrá képezvén, majd egy hölgyet nyere, kiterény, kellem, gazdagság fővárosi fia-

talságunk bálványává tettek, a' bájos Nancsit, ama nagykereskedő egyetlen leányát. Két hét mulva hit tevé bonthatlanná a' frigyet, melly rokon vonzalmon alapult; 's az arany- 's erény-dús Nancsi — Hősváry Lajosné lön.

Fél évet tölte Lajosunk, szeretetre olly igen méltó hitésének boldogító körében; fél évig élvezte már az üdvöt, melly csak mennyben 's lelkes nő kéjtársaságában érezhető; 's bár a' csendes házi boldogság és szélesen terjedő foglalmi folytonos élményt nyújtának lelkének: még is fölébredt a' vágy, meglátni még egyszer a' helyet, hol először szemlélt napvilágot; megismertetni városi nőjét rokonaival 's az alföldnek egy nevezetes részével. E' vágy teljesült, 's a' kellemes september utója uton üdvözlé nyájas melegével párunkat. Nem untatom az olvasót ez utnak leírásával; mert eczetes bor, sötét étel, durczás csaplár az alföldön még mindennapi jelenetek. Előzzük-meg utasinkat 's nézzük, Lajos távolléte alatt milly változatok történtek az ősi lak táján.

* * *

Nemes Hősváry uram a' multnak édes ábrándjaiban elhanyagolá a' jelent; nem gondolt a' jövővel. Segédül szolgált erre elve is: ki hátul marad, huzza-be az ajtót. Azon közmondás, melly alföldi gazdáinknál a' mívelt gazdálkodási rendszer ellen még mindig hatalmas ok: — „apám is így szántott, még is elélt!“ nagyon kiájtásá számolásában; kivált miután a' tagosztály, arány, sok erőködése daczára is behozatván, közöst nem bitangolhatott. A' szóbeli per, elője egy nagyobb reformnak, egy kis, de jótékony lépés a' hitel lábraállítására, hol Hősváry uram, legnagyobb lelki fájdalmára még csak nem is opponálhat! némelly boldogabb jövőt, vagy soha meg nem fizetem fejében tett kölcsönzések miatt, megtanítá: miképen tartozását nemes ember is kénytelen megfizetni. Már minden ingatlan vagyon birói zálog vala, kivevén az öreg házat; de fájdalom! az árendás zsidó, hitelben hordott holmi, különösen ital árraért ezt is végrehajtás alá vétette. Eladásra kítüzött véghatárnapon, midőn becsaron sem akará senki az elrongyolt ősi lakot átvenni, nem kevés találgatásra adott alkalmat egy gazdag külsejű idegen véletlen megjelenése: ki előtt, vagy inkább vele levő csinos hölgye előtt-e? bajos elhatározni, a' végrehajtó esküdt is kalapot emelt. Ez tartá-meg említettem módon a' házat, 's midőn Hősváry uram az uj vevővel még csak néhány napi lakás engedelmeért értekez-nék, kapá e' feleletet: így szerezzük azt rőffel vissza, mit az atyák hanyagsága 's ősi érdemben bizakodás megtartani nem tu-

dott; én fíja, Lajos vagyok; 's itt hitesem. Hosszú ölelkezés vete véget az érzékeny jelenetnek.

Néhány nap múlva, mellyeket részint atyjának jobb állapotba helyezése; részint viszontlátás édes öröme között tölte, Lajos elhagyá szülő-földjét, meggyőzván atyját ezen igazság alapossága felől: jobb gazdag kereskedőnek vagy mesterembernek lenni, mint szegény nemesnek. VARGA S.

Pygmalion a.

(Féje.)

Alvina hallgatott. Az éj egészen csendes lett, a' csolnak maga volt az Elbavizén. — Hiszed? kérdé újra, 's nyugodtan megfogá a' reszketőnek két kezét. A' hölgy hozzá simult, 's kéj vagy fájdalom miatt összeborzadt. — „De szived hideg, — szólla, hozzá közelebb simulva. — Fázom, végy magadhoz!” — „Őrizkedjél! válaszolt az idegen. — A' szerelem életet, a' szerelem halált ad.” — Ő elhuzódott a' hölgytől, 's vele szemközt ült-le a' padra, fájdalmasan szemlélve őt mély szemeivel. — „Én csak gyöngé halandó gyermek vagyok! — panaszkodott Alvina, fejét a' férfi térdein kezei közé rejtve. — Lám, kedves! én nem tudom, helyesen és valót szóllál-e? Minden tudományom elenyészett, 's minden hitem benned tűnt-fel, benned! miként nevezzelek?” — Az idegen sohajtott, 's hajára lassan tevé kezét. — „Meg ne nevez — szóllt — nekünk többé nincs nevünk. Az enyim is elhangzott! Mi a' név e' földön? Lehelet a' viz színe, sugár a' hegyormok fölött! Higgy bennem! Hit minden, szerelem és élet egy a' hitben!”

Habok ütődtek a' csolnakhoz. Égről csillagok jöttek alá, 's kialvának a' vizben; a' sajka körül éji lépék repkedtek, 's langy szellők mint bölcsőben ringaták a' párt az evező mellett alvó révészestül. Alvina kőszoborként csendesen fekvék a' férfi térdein. Egyszerre csudásan hangzék fölötte, fuvolahangok, millyeket soha nem hallott, lágyan és vágyva vonultak-át az éjen, 's felkölték a' visszhangot és a' parti nádban álmódó madarakat. — „Mi az?” — kérdé, 's felpillantá. Láttá, mint vette fuvoláját az idegen, ugyan az, melly a' képen is kezében vala, 's csudásan édes, szivreható, csábító hangokat, csalogány arazenéjéhez hasonlókat, fűtt belé. Átölelvén őt a' leány, komolyan letevé fuvoláját. — „Őrizkedjél! — szóllt — szerelem épít, szerelem ront!” — A' hölgy megcsókolá, de ő szomorúan elfordult tőle. — „Ez fuvolám!” — szólla, 's mutatá, kék szalagról miképp' hordja azt kebelén. — „O játszál — esengett a' leány — olly szép, olly csudás az!” — Ő némán rázta fejét, 's újra fuvolázott, mindig vágyóbban és olvasztóbban, 's Alvina mindig bensőbben simult kebléhez. — „Őrizkedjél — kéré őt.

E' fuvolában bűcrő lappang. Ő ajándékozta nekem azt, ki engem legelőször lefestett. De a' szerelem életet, a' szerelem halált ad! Órizkedjél! — kéré még egyszer — de későn; mert midőn Alvina legszívesbben átölelni vélé őt, rögtön eltűnt karjaiból. Fájdalmas sohaj, mint a' haldoklóé, lebegé őt körül: szerelem életet, szerelem halált ad, 's az utolsó fuvolahangok vízben holtak el. A' csolnak zátonyhoz ütődött erősen; Alvina mámorából föleszmélt, 's egyedül lelé magát a' zöld padon. Az idegen ésrévész eltűntek; földön széttörve fekvék a' csudás fuvola. HONTHY.

KÜLÖNFÉLE.

T r é f a f ü z é r.

A test nélküli lélek.

(I ége.)

Sewastianics ismét inni kezdett:

„Őszutó 20-kán egy kivtkán Rejenskre utaztam; de minthogy a' hideg kiállhatlan volt, az utak pedig e' város határában szörnyű roszak“ —

„Azt nem irom, mert személyességet foglal magában; személyességeket pedig egy császári ukasz értelmében kérelem-levelekbe inni nem lehet.“

„Irja hát ön csak azt, hogy olly veszett hideg volt, hogy lelkemnek testembe fagyásától tartottam. Mivel pedig igen vágytam éji szállásra jutni, nem állhaték ellent rosz szokásomnak, és — kicsusztam testemből.“

„Irgalom!“ — riadá Sewastianics.

„No, no, ne féljen ön, irjon csak tovább. Mit tehetek én róla, hogy e' rosz szokásom van, melly egyébiránt nem törvénytelen; mert sehol sincs megtiltva. — Tehát kicsusztam testemből, 's miután azt szorgosan a' kocsiba fektetém, és hogy le ne hulljon, karainál fogva az oldalhoz kötém, azon reményben, hogy lovam önkényt is megtalálандja az istálót, előre siettem.“

„Meg kell vallani, uram, hogy e' pontban igen fontolatlanul cselekedett“

„Legelső postaháznál a' kandalló tetejére ültem, magamat jól átmelegítendő, 's midőn azon idő elérkezett, mellyben számításom szerint lovamnak megérkezni kelle, az udvarra mentem; de hiába várakoztam ott egész éjszaka; sem koci, sem test nem láttatá magát. Jókor reggel visszairamodtam oda, hol testemet hagyám; de sem lovam' sem testem' nem találám. Szegény testem hihetőleg lerázódott a' kocsiról, 's valamely árokba fordult, hol azután megtalálák. Miután három hétig sikertelen kerestem testemet, hallom, hogy a' rejenski rendőrség a' testnek birtokosát megjelenésre szólítja-fel. Most itt vagyok, 's mint törvényes birtokos testemet visszakívonom. Azonkívül arra is kérem a' tisztelt hatóságot, hogy testemet annak rende szerint engesztesse-föl, 's ha valami baja esett, a' városi sebészszel költségemre gyógyíttassa-meg. Hitelesítésül pedig alájegyzem magam'.“

„Most irja ön alá!“

„Alá irjam? könnyű azt mondani, de teljesíteni lehetlen. Hát nem mondtam-e önnek, hogy jelenleg sem karaim, sem kezeim nincsenek nálam; azok a' testnél maradtak. Irja helyettem ön alá!“

„Azt nem teszem — lön Sewastianics válasza. — Illy kérelemlevel még sohasem nyújtattott-be a' hatóságnak; egy ukasz pedig azt parancsolja, hogy olly kérelem-levelek, mellyek nem szokott forma szerint írvák, el ne fogad-

tassanak. Nekem szorosan a' parancshoz kell magamat tartani, 's ennek következtében csak akkor írhatom alá, ha ön sem írni, sem olvasni nem tud.'

„Legyen minden tetszése szerint, csak írja alá.“ És Sewastianics ezt írta: „Minthogy a' folyamodó írni nem tud, nevében aláírom‘ 's a' t.

Köszönöm, édes Sewastianicsom! Iparkodjék ön dolgomat, minél előbb, annál jobb, elintézni. Én az alatt nőmhez megyek, hosszas elmaradásom miatt megnyugtanni. Végezzon ön mindent, csak jól; hálámra számolhat.'

„De mondja-meg csak, halott vagy kívándorlott uram‘ — senki sem felelt, és csak a' havat seprő szél süvöltése hallatszék. Sewastianics még egyszer átolvasá a' kérelem-levelet 's azután — gondolkodni, álmodozni kezdett.

Midőn fölébredt, gyertyáját kialva találá; a' napsugárok pedig az ablak üvegét pótoló hólyagon keresztül asztalára sütöttek. Kalandjáról egészen megfeledkezve összeköté papirosait, 's a' földes ur lakába ment. A' zasscdatel már várta őt, 's miután néhány pohárka rumot kiürített, átnéző az iratokat, mi közben a' kérelemlevél is kezébe akadt. Kaczagva olvasá-fel azt a' sebész előtt; szegény Sewastianicsot hangos hahotával neveték-ki.

„Lássunk hát a' szózatot test felbontásához — vága közbe a' sebész — és ha késem éle hangot nem csal-ki belőle, bátran eltemethetjük.“

Sewastianicsnak csak most jutott ismét eszébe kalandja, 's bár mi különösnek tetszett is az előtte, a' 20 rubel még is furta fejét. Komolyan kérte tehát, hagyának-fel a' test bonczolásával; mert eldarabolva haszonvehetlenné leend. Feleletül azon tanácsot nyéré: „igyekezzék kijózanodni.“ És a' halottas házhoz mentek, hogy a' testet felbontsák.

A' szomszéd falukban azt regélik, hogy azon pillanatban, midőn a' sebész kusztoráját a' testbe akarta nyomni, a' lélek bele csuszott, 's a' test felszökött és elszáguldott. Sewastianics, ki szintén jelen volt, 's az ígért 20 rubelt nem feledheté, utána iramlott, 's tele torokkal kiabálá: „Fogjátok-meg a' halottat! fogjátok-meg!“

FARLÓSY BERTA.

Ritka ügyvéd. Parisban két rokon család nem régiben meghasonlott, 's az egymásiránti elkeseredés annyira ment köztök, hogy egymást megperleni határozzák-el magukban. Történetlegesen egy részről hárman, más részről ketten ugyanazon egy ügyvédnél találkoznak, ki ügyteremébe gyűjtve őket, következőleg szólla hozzájuk: „Önök rokonok, 's perlekedni, időt és pénzt haszontalan elvesztegetni akarnak? Hallgassanak reám:

Minden résznek ügyvédet kell vallani, 's annak legalább 50 frankot fizetni; tesz 100 fr.

Minden részről legalább egy tuczat tanút kell két-két frankjával állítani; ez tesz 50 fr

Mint a' dolog áll, mindenik rész legalább 25 frank birságia fog ítélteni, mint illy esetekben szokás; ez tesz: 50 fr.

Idézési, ítéletköltségek 's a' t. 50. fr. Összesen 250 frank. E' mellett egy hónapot vagy hat hetet haszontalan elvesztegetnek; a' tanúkkal tömérdék bajuk, honn 's a' törvényszék előtt egymást óró kedvetlenségök, végetlenre menő lótás futásuk lesz, 's elcsüggedve halálra epesztendik magukat. Lépjenek ide az ablakhoz. Az idő fölséges; a' dinnyék, szőlő, gyümölcsök érettek; a' frisen lövött vad kínálhatja magát. Amott áll a' bérkocsiknak egy hosszú sora; üljenek mind az öten egybe, 's kocsizzanak st. Cloudeba vagy egyébüvé. Eleintén tartózkodók lesznek ugyan egymás iránt; de az lassan-

ként mulni fog. Ebédeljenek együtt; igyanak pezsgőt és kávé, 's meglásák, megbékülendnek, és ha a' mellett, hogy mulattak, még legalább felét meg nem gazdálkodandják a' fennebbi költségtervnek, nevezzenek engem haszontalan pimasznak!

Az öt rokon két perez mulva bérkocsiban ült, magukkal vivén az ügyvédet is, ki szintén banni kezdé, hogy a' pezsgőt is ajánlá.

Kinek van cifrább neve. A' djocjokartai zultannak neve csak e' néhány szótagocskából áll: Hamankoeboevonoscnopatoingalogongabgurakmansaydinpanotogovode. Ő már ötödik uralkodó e' néven az országban.

Amerikai hazugságok. Egyik new-yorki lapban ez áll: „Baltimoreban egy kövér ember él, ki 24 óra alatt bir egyszer megfordulni. New-Orleansban pedig egy férfi van, ki ingyen kap enni, mivel olly sovány, hogy gazdaasszonya nem is látja. A' Misissipi-statusban pedig egy férfi fejadót nem fizet, mert feje a' statuson kívül állónak tekintetik.

Uram, a' püncs nem léghajó! Több parisi lapban következőt olvashatni: „Bizonyos limonade készítő feltalálta módját, a' léghajót bár mi magasban tetszés szerint irányozhatni. Találmányával rövid időn maga teendő első próbát.“ Egy más lap pedig így ír: „Ha az érdekes limonade-os találmánya nem agyrém, három biliárd gömböt s egy hős költeményt áldozunk neki. Van már gőzünk, melly tengereken diadalmaskodik, vannak vasutaink, mellyeken néhány óra alatt az éjszaki sarktól a' déli-ig juthatni. De a' limonade-os találmánya pelengérre állítja a' gőzt, 's lealázza a' vaspályákat anynyira, hogy azok földbe rejteznek, onnan ismét kiásandók szántóvasnak 's kapának. O limonade-os! engedd hogy te-zzelek, hogy nevedet ne kérdezzem, nevedet, melly ezentúl a' fellegek fölé fog emelkedni! Még is — még is intelek merész gyárnoka a' püncsnek és tejes bavaroise-nak, emlékezz Ikarusra, és ne bíz magad' szélre. Talán kissé még is vakmerőség tőled, olly magasra emelkedni akarni mint a' sas, és a' pacsirtákkal versengni. Emlékezz ama szerencsétlen Descrosiers-re, ki a' csatornán akarván átrepülni, olly mélyen merité abba szárnyait, hogy azokat a' czápák 's más illy éles fogú szörnyek lerágták. Limonad készítő tehetséged tisztelőinek minden esetre bús órákat szereznel. Nem akarjuk ugyan állítani, hogy terved nem sikerülend. Sőt inkább nyugtalanul várjuk levegői utad kimenetelét. Készíts nekünk biztos járható utakat a' levegőben, számadásodat mi nem fogjuk keresztül rántani; kívánataink kísérni fognak a' légürébe, és ha lapjainkban is ür marad, azt levegői tapasztalásaidnak a' közönséggel tudatására szenteljük.“ — De tréfa mi tréfa, az csakugyan általános hír, hogy e' kávé, midőn valamely gas-limonade készítésével foglalatoskodnék, egy gast talált-fel, mellyel a' léggömböt igazgathatni.

Koronázási költségek. Napoleon koronázásának költségei, ide számítván a' kegyajándékokat is csak 85 millio frankot tettek; a' főméltóságok himzett öltözetei pedig, mellyet Maria Louiza-vali összekelésénél viseltek, 11 millio frankra becsültettek.

Előbbi rejtvény: JÓSIKA.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiacson, Dencs-ház, 86-dik sz. a.

Nyomtatja Trattner-Károlyi, uri utsza 612.